El meu president

Té un somriure mig travat per una cicatriu de joventut, fina com l'asta d'un tipus de lletra capitular, que va deixar una marca definitiva en el seu rostre, i els seus ulls brillen sota un serrell massís, però oscil·lant, ondoyant que diria Montaigne. Va néixer a Amer, un poble de la Selva garrotxina, que ostenta a l'entrada –i a la sortida– un rètol on diu que la població compta amb el privilegi de tenir «un passat amb futur» i l'orgull d'haver proporcionat al país quatre presidents de la Generalitat [http://www.diaridegirona.cat/tags/generalitat-de-catalunya.html].

Ell, el d'ara, es diu Carles Puigdemonti és el meu president, de la mateixa manera que abans va ser el meu alcalde, el de Girona, i amb el mèrit afegit que mai l'he votat, ni per una cosa ni per l'altra. Però, tanmateix, ell em representa. La seva veu és la meva veu, amb totes les matisacions i tots els «peròs» que calguin. El president Puigdemont [/tags/carles-puigdemont.html] em representa i vull que ho continuï fent, el més lluny possible –això sí– de les urpes de l'aparell repressiu de l'Estat espanyol.

Als gironins, de naixement o d'adopció, ens passa una cosa molt estranya quan passem de la cinquantena, i és que de generació en generació anem adquirint el mateix posat greu de Carles Rahola. Adquirim consciència, un dia o l'altre, que, per pensar el que pensem, l'any 1939 hauríem d'haver encarat també l'escamot d'afusellament tal com ho va haver de fer aquell intel·lectual gironí.

Josep Benet, en el seu llibre sobre Rahola, diu que «Certament, la mort d'un escriptor com Rahola, justifica que marxés, l'any 1939, cap a l'exili, la major part de la intel·lectualitat catalana». Amb això no vull dir que ara la situació sigui la mateixa, perquè la guerra que ens han declarat és amb uns altres mitjans, però l'enemic és el mateix i la seva intenció també. Quan ens volen aniquilar com a poble hem de plantar cara i hem de mantenir com sigui la flama de la nostra dignitat per damunt de les diverses ideologies, perquè tenim un passat que ens empeny cap a un futur irrenunciable.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/01/24/president/891802.html?utm_source=rss